Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►**B**

DECIZIA-CADRU 2004/757/JAI A CONSILIULUI

din 25 octombrie 2004

de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri

(JO L 335, 11.11.2004, p. 8)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva (UE) 2017/2103 a Parlamentului European și a Consiliului din 15 noiembrie 2017	L 305	12	21.11.2017
►**M2**	Directiva delegată (UE) 2019/369 a Comisiei din 13 decembrie 2018	L 66	3	7.3.2019
►**M3**	Directiva delegată (UE) 2020/1687 a Comisiei din 2 septembrie 2020	L 379	55	13.11.2020

▼B

DECIZIA-CADRU 2004/757/JAI A CONSILIULUI

din 25 octombrie 2004

de stabilire a dispoziţiilor minime privind elementele constitutive ale infracţiunilor și sancţiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri

Articolul 1

Definiţii

În sensul prezentei decizii-cadru:

▼M1

1. „drog” înseamnă oricare dintre următoarele:

   (a) o substanţă care face obiectul Convenţiei unice a Organizaţiei Naţiunilor Unite asupra stupefiantelor din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972, sau al Convenţiei Organizaţiei Naţiunilor Unite asupra substanţele psihotrope din 1971;

   (b) oricare dintre substanţele enumerate în anexă;

▼B

2. „precursori” înseamnă oricare dintre substanţele menţionate de legislaţia comunitară ca punând în aplicare obligaţiile care rezultă din articolul 12 din Convenţia împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanţe psihotrope din 20 decembrie 1988 a Organizaţiei Naţiunilor Unite;

3. „persoană juridică” înseamnă orice entitate care are acest statut, în temeiul legislaţiei interne aplicabile, cu excepţia statelor sau a altor organisme publice în exercitarea prerogativelor de putere publică și a organizaţiilor internaţionale publice;

▼M1

4. „nouă substanţă psihoactivă” înseamnă o substanţă în formă pură sau într-un preparat, care nu face obiectul Convenţiei unice a Organizaţiei Naţiunilor Unite asupra stupefiantelor din 1961, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972, și nici al Convenţiei Organizaţiei Naţiunilor Unite asupra substanţelor psihotrope din 1971, dar poate prezenta riscuri pentru sănătate sau pentru societate similare cu cele prezentate de substanţele cuprinse în convenţiile menţionate;

5. „preparat” înseamnă un amestec care conţine una sau mai multe noi substanţe psihoactive.

Articolul 1a

Procedura de includere a noilor substanţe psihoactive în definiţia termenului „drog”

(1) Pe baza unei evaluări a riscurilor sau a unei evaluări combinate a riscurilor efectuată în conformitate cu articolul 5c din Regulamentul (CE) nr. 1920/2006 al Parlamentului European și al Consiliului [1] și în concordanţă cu criteriile stabilite la alineatul (2) din prezentul articol, Comisia adoptă, fără întârziere nejustificată, un act delegat în conformitate cu articolul 8a de modificare a anexei la prezenta decizie-cadru,

[1] Regulamentul (CE) nr. 1920/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2006 privind Observatorul European pentru Droguri și Toxicomanie (JO L 376, 27.12.2006, p. 1).

▼M1

pentru a adăuga noua substanţă psihoactivă sau noile substanţe psihoactive în aceasta și precizând că noua substanţă psihoactivă sau noile substanţe psihoactive prezintă riscuri grave pentru sănătatea publică și, după caz, riscuri grave pentru societate la nivelul Uniunii și că aceasta este inclusă sau acestea sunt incluse în definiţia termenului „drog”.

(2) Atunci când analizează dacă să adopte un act delegat menţionat la alineatul (1), Comisia ţine cont dacă gradul sau modalităţile de utilizare a noii substanţe psihoactive și disponibilitatea acesteia și potenţialul său de răspândire pe teritoriul Uniunii sunt semnificative, precum și dacă efectul nociv asupra sănătăţii cauzat de consumul noii substanţe psihoactive, asociat cu toxicitatea acută sau cronică a acesteia și cu riscul de abuz sau posibilitatea de a crea dependenţă pune în pericol viaţa. Se consideră că efectul nociv asupra sănătăţii pune în pericol viaţa dacă noua substanţă psihoactivă este de natură să provoace decesul sau vătămări letale, boli grave, afecţiuni fizice sau psihice grave sau o răspândire semnificativă a bolilor, inclusiv transmiterea de virusuri prin sânge.

În plus, Comisia ţine cont de faptul dacă efectul social nociv cauzat de noua substanţă psihoactivă persoanelor și societăţii este grav și, în special, dacă impactul noii substanţe psihoactive asupra funcţionării societăţii și asupra ordinii publice este de natură să ducă la perturbarea ordinii publice sau să determine comportament violent sau antisocial care provoacă efecte nocive utilizatorului sau altor persoane sau provoacă daune proprietăţilor sau dacă activităţile infracţionale, inclusiv criminalitatea organizată, asociate noii substanţe psihoactive au loc în mod sistematic, implică profituri ilicite semnificative sau antrenează costuri semnificative în economie.

(3) Dacă, în termen de șase săptămâni de la data primirii raportului privind evaluarea riscurilor sau a raportului combinat privind evaluarea riscurilor în conformitate cu articolul 5c alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 1920/2006, Comisia consideră că nu este necesar să adopte un act delegat pentru a include noua substanţă sau noile substanţe psihoactive în definiţia termenului „drog”, aceasta prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport în care explică motivele pentru care nu a procedat astfel.

(4) În ceea ce privește noile substanţe psihoactive adăugate în anexa la prezenta decizie-cadru, statele membre care nu au făcut încă acest lucru pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare aplicării dispoziţiilor prezentei decizii-cadru pentru noile substanţe psihoactive respective cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de șase luni de la intrarea în vigoare a actului delegat de modificare a anexei. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conţin o trimitere la prezenta decizie-cadru sau sunt însoţite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 1b

Măsuri de control la nivel naţional

Fără a aduce atingere obligaţiilor impuse statelor membre în temeiul prezentei decizii-cadru, statele membre pot să menţină sau să introducă pe teritoriile lor, în ceea ce privește noile substanţe psihoactive, orice măsuri de control la nivel naţional pe care le consideră adecvate.

▼B

Articolul 2

Infracţiuni care au legătură cu traficul de droguri și de precursori

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că următoarele fapte intenţionate sunt pedepsite atunci când sunt săvârșite fără drept:

(a) producerea, fabricarea, extragerea, prepararea, oferirea, comercializarea, distribuirea, vânzarea, livrarea în orice condiţii, intermedierea, expedierea, expedierea în regim de tranzit, transportul, importul sau exportul de droguri;

(b) cultivarea macului opiaceu, a arbustului de coca sau a canabisului;

(c) deţinerea sau achiziţia de droguri în vederea desfășurării uneia dintre activităţile menţionate la litera (a);

(d) producerea, transportul sau distribuirea precursorilor, cunoscând faptul că aceștia urmează a fi utilizaţi la sau pentru producerea sau fabricarea ilicită de droguri.

(2) Faptele menţionate la alineatul (1) nu sunt incluse în domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru în cazul în care sunt săvârșite exclusiv pentru consumul personal al autorilor acestora, astfel cum este definit de legislaţia internă.

Articolul 3

Instigarea, complicitatea și tentativa

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a fi considerate infracţiuni instigarea, complicitatea sau tentativa la săvârșirea uneia dintre infracţiunile menţionate la articolul 2.

(2) Un stat membru poate exonera de răspundere penală tentativa de oferire sau de preparare a drogurilor menţionate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) și tentativa de posesie de droguri menţionată la articolul 2 alineatul (1) litera (c).

Articolul 4

Sancţiuni

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracţiunile prevăzute la articolele 2 și 3 să fie pasibile de sancţiuni penale efective, proporţionale și disuasive.

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracţiunile prevăzute la articolul 2 să fie pasibile de sancţiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puţin unu până la trei ani.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracţiunile menţionate la articolul 2 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) să fie pasibile de sancţiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puţin cinci până la zece ani, în situaţiile următoare:

(a) infracţiunea implică cantităţi mari de droguri;

▼B

(b) infracţiunea implică drogurile cele mai dăunătoare pentru sănătate sau infracţiunea a produs vătămarea gravă a sănătăţii mai multor persoane.

(3) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracţiunile menţionate la alineatul (2) să fie pasibile de sancţiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puţin 10 ani, în cazul în care infracţiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizaţii criminale, în sensul Acţiunii Comune 98/733/JAI din 21 decembrie 1998 privind incriminarea participării la o organizaţie criminală în statele membre ale Uniunii Europene ([1]).

(4) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca infracţiunile menţionate la articolul 2 alineatul (1) litera (d) să fie pasibile de sancţiuni penale privative de libertate având o durată maximă de cel puţin cinci până la 10 ani, în cazul în care infracţiunea a fost săvârșită în cadrul unei organizaţii criminale, în sensul Acţiunii Comune 98/733/JAI, iar precursorii sunt destinaţi folosirii la sau pentru producerea ori fabricarea de droguri în condiţiile menţionate la alineatul (2) litera (a) sau (b).

(5) Fără a aduce atingere drepturilor victimelor și ale altor terţi de bună credinţă, fiecare stat membru ia măsurile necesare care să permită confiscarea substanţelor care fac obiectul infracţiunilor menţionate la articolele 2 și 3, a mijloacelor folosite sau destinate folosirii în scopul săvârșirii acestor infracţiuni și a produselor infracţiunii sau confiscarea bunurilor a căror valoare corespunde celei a respectivelor produse ale infracţiunii, substanţe sau mijloace.

Termenii „confiscare”, „mijloace”, „produse ale infracţiunii” și „bunuri” au înţelesul de la articolul 1 din Convenţia privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracţiunii din 1990 a Consiliului Europei.

Articolul 5

Circumstanţe speciale

Fără a aduce atingere articolului 4, fiecare stat membru poate lua măsurile necesare pentru ca sancţiunile prevăzute la articolul 4 să poată fi reduse, în cazul în care autorul infracţiunii:

(a) renunţă la activitatea infracţională privind traficul de droguri și precursori și

(b) furnizează autorităţilor administrative sau judiciare informaţii, pe care acestea nu le-ar fi putut obţine altfel, ajutându-le să:

(i) prevină sau să limiteze efectele infracţiunii;

(ii) identifice sau să-i aducă în faţa justiţiei pe ceilalţi autori ai infracţiunii;

(iii) găsească dovezi sau

(iv) împiedice săvârșirea altor infracţiuni prevăzute la articolele 2 și 3.

Articolul 6

Răspunderea persoanelor juridice

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru una dintre infracţiunile prevăzute la articolele 2 și 3, săvârșite în interesul lor de

([1]) JO L 351, 29.12.1998, p. 1.

▼B

către orice persoană, acţionând individual sau în calitate de membru al unui organism al persoanei juridice în cauză, care îndeplinește o funcţie de conducere în cadrul persoanei juridice, în temeiul:

(a) unei competenţe de reprezentare a persoanei juridice;

(b) autorizaţiei de a lua decizii în numele persoanei juridice;

(c) autorizaţiei de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

(2) Pe lângă cazurile prevăzute la alineatul (1), fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că o persoană juridică poate fi trasă la răspundere în cazul în care absenţa supravegherii sau a controlului din partea unei persoane menţionate la alineatul (1), a permis săvârșirea uneia dintre infracţiunile prevăzute la articolele 2 și 3, în interesul respectivei persoane juridice, de către o persoană aflată sub autoritatea sa.

(3) Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude urmărirea penală împotriva persoanelor fizice autoare, instigatoare sau complice la săvârșirea uneia dintre infracţiunile prevăzute la articolele 2 și 3.

Articolul 7

Sancţiuni aplicabile persoanelor juridice

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că orice persoană juridică trasă la răspundere în temeiul articolului 6 alineatul (1), este pasibilă de sancţiuni efective, proporţionale și disuasive, care să includă amenzi penale sau administrative și eventual alte sancţiuni, precum:

(a) măsuri de excludere de la dreptul de a beneficia de o exonerare fiscală sau de alte avantaje ori de un ajutor public;

(b) măsuri de interzicere temporară sau permanentă a exercitării unei activităţi comerciale;

(c) punerea sub supraveghere judiciară;

(d) o măsură judiciară de dizolvare;

(e) închiderea temporară sau permanentă a unităţilor care au servit la săvârșirea infracţiunii;

(f) în conformitate cu articolul 4 alineatul (5), confiscarea substanţelor care fac obiectul infracţiunilor menţionate la articolele 2 și 3, a mijloacelor folosite sau destinate folosirii în scopul săvârșirii acestor infracţiuni, cât și a produselor infracţiunilor sau confiscarea bunurilor a căror valoare corespunde celei a respectivelor produse ale infracţiunii, substanţe sau mijloace.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că o persoană juridică, trasă la răspundere în temeiul articolului 6 alineatul (2), să fie pasibilă de sancţiuni sau măsuri efective, proporţionale și disuasive.

Articolul 8

Competenţa și urmărirea penală

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competenţa în privinţa infracţiunilor prevăzute la articolele 2 și 3, în cazul în care:

(a) infracţiunea a fost săvârșită, în totalitate sau parţial, pe teritoriul său;

▼B

(b) autorul infracţiunii este unul dintre resortisanţii săi;

(c) infracţiunea a fost săvârșită în interesul unei persoane juridice având sediul pe teritoriul acestui stat membru.

(2) Un stat membru poate decide să nu aplice sau să aplice doar în cazuri sau condiţii specifice, normele de competenţă definite la alineatul (1) literele (b) și (c), în cazul în care infracţiunea în cauză a fost săvârșită în afara teritoriului său.

(3) Un stat membru care, în temeiul legislaţiei sale, nu-și extrădează proprii resortisanţi, ia măsurile necesare pentru a-și stabili competenţa în privinţa infracţiunilor prevăzute la articolele 2 și 3 și pentru a începe urmărirea penală în cazul acestora, dacă este cazul, în situaţia în care acestea sunt săvârșite de către resortisanţii săi în afara teritoriului său.

(4) Statele membre informează Secretariatul General al Consiliului și Comisia despre decizia lor de a aplica alineatul (2), indicând, dacă este necesar, cazurile sau condiţiile specifice în care se aplică decizia lor.

▼M1

Articolul 8a

Exercitarea delegării

(1) Competenţa de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condiţiile prevăzute la prezentul articol.

(2) Competenţa de a adopta acte delegate menţionată la articolul 1a se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 22 noiembrie 2017. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competenţe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea competenţelor se prelungeşte tacit cu perioade de timp identice, cu excepţia cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune unei astfel de prelungiri cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea competenţei menţionate la articolul 1a poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competenţe specificată în decizia respectivă. Decizia intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menţionată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia îi consultă pe experţii desemnaţi de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituţional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ([1]).

(5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1a intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecţii în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, atât Parlamentul European cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecţii. Respectivul termen se prelungește cu două luni la iniţiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

([1]) JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

▼B

Articolul 9

Punerea în aplicare și rapoarte

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma dispoziţiilor prezentei decizii-cadru până la 12 mai 2006.

(2) Statele membre transmit, până la data menţionată la alineatul (1), Secretariatului General al Consiliului și Comisiei, textul dispoziţiilor de transpunere în legislaţia internă a obligaţiilor pe care le impune prezenta decizie-cadru. Până la 12 mai 2009, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului privind funcţionarea punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru, inclusiv efectele acesteia asupra cooperării judiciare în domeniul combaterii traficului ilicit de droguri. În urma acestui raport, Consiliul evaluează, în cel mult șase luni de la prezentarea raportului, dacă statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru.

Articolul 10

Aplicare teritorială

Prezenta decizie-cadru se aplică în Gibraltar.

Articolul 11

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare în ziua următoare datei publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

▼M1

ANEXĂ

Lista substanţelor menţionate la articolul 1 punctul 1 litera (b)

1. P-metiltioamfetamină sau 4-metiltioamfetamină, menţionată în Decizia 1999/615/JAI a Consiliului ([1]).

2. Parametoximetilamfetamină sau N-metil-1-(4-metoxifenil)-2-aminopropan, menţionată în Decizia 2002/188/JAI a Consiliului ([2]).

3. 2,5-dimetoxi-4-iodofenetilamină, 2,5-dimetoxi-4-etiltiofenetilamină, 2,5-dimetoxi-4-(n)-propiltiofenetilamină și 2,4,5-trimetoxiamfetamină, menţionate în Decizia 2003/847/JAI a Consiliului ([3]).

4. 1-benzilpiperazină sau 1-benzil-1,4-diazaciclohexan, N-benzilpiperazină sau benzilpiperazină, menţionată în Decizia 2008/206/JAI a Consiliului ([4]).

5. 4-metilmetcatinonă, menţionată în Decizia 2010/759/UE a Consiliului ([5]).

6. 4-metil-5-(4-metilfenil)-4,5-dihidrooxazol-2-amină (4,4′-DMAR) și 1-ciclohexil-4-(1,2-difeniletil)piperazină (MT-45), menţionate în Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1873 a Consiliului ([6]).

7. 4-metilamfetamină, menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1874 a Consiliului ([7]).

8. 4-iodo-2,5-dimetoxi-N-(2-metoxibenzil)fenetilamină (25I-NBOMe), 3,4-dicloro-N-([1-(dimetilamino)ciclohexil]metil)benzamidă (AH-7921), 3,4-metilendioxipirovaleronă (MDPV) și 2-(3-metoxifenil)-2-(etilamino)ciclohexanonă (metoxetamină), menţionate în Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1875 a Consiliului ([8]).

9. 5-(2-aminopropil)indol, menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1876 a Consiliului ([9]).

10. 1-fenil-2-(pirolidin-1-il)pentan-1-on (αpirolidinovalerofenon, α-PVP), menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2016/1070 a Consiliului ([10]).

([1]) Decizia 1999/615/JAI a Consiliului din 13 septembrie 1999 de definire a substanţei 4-MTA ca nou drog de sinteză ce trebuie să facă obiectul unor măsuri de control și al unor sancţiuni penale (JO L 244, 16.9.1999, p. 1).

([2]) Decizia 2002/188/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002 privind măsurile de control și sancţiunile penale referitoare la noul drog sintetic PMMA (JO L 63, 6.3.2002, p. 14).

([3]) Decizia 2003/847/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind măsurile de control și sancţiunile penale referitoare la noile droguri sintetice 2C-I, 2C-T-2, 2C-T-7 și TMA-2 (JO L 321, 6.12.2003, p. 64).

([4]) Decizia 2008/206/JAI a Consiliului din 3 martie 2008 privind definirea 1-benzilpiperazinei (BZP) drept substanţă psihoactivă nouă care trebuie supusă unor măsuri de control și unor dispoziţii penale (JO L 63, 7.3.2008, p. 45).

([5]) Decizia 2010/759/UE a Consiliului din 2 decembrie 2010 privind supunerea 4-metilmetcatinonei (mefedronă) unor măsuri de control (JO L 322, 8.12.2010, p. 44).

([6]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1873 a Consiliului din 8 octombrie 2015 privind supunerea substanţelor 4-metil-5-(4-metilfenil)-4,5-dihidrooxazol-2-amină (4,4′-DMAR) și 1-ciclohexil-4-(1,2-difeniletil)piperazină (MT-45) unor măsuri de control (JO L 275, 20.10.2015, p. 32).

([7]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1874 a Consiliului din 8 octombrie 2015 privind supunerea 4-metilamfetaminei unor măsuri de control (JO L 275, 20.10.2015, p. 35).

([8]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1875 a Consiliului din 8 octombrie 2015 privind supunerea substanţelor 4-iodo-2,5-dimetoxi-N-(2-metoxibenzil)fenetilamină (25I-NBOMe), 3,4-dicloro-N-([1-(dimetilamino)ciclohexil]metil)benzamidă (AH-7921), 3,4-metilendioxipirovaleronă (MDPV) și 2-(3-metoxifenil)-2-(etilamino)ciclohexanonă (metoxetamină) unor măsuri de control (JO L 275, 20.10.2015, p. 38).

([9]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/1876 a Consiliului din 8 octombrie 2015 privind supunerea substanţei 5-(2-aminopropil)indol unor măsuri de control (JO L 275, 20.10.2015, p. 43).

([10]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2016/1070 a Consiliului din 27 iunie 2016 privind impunerea unor măsuri de control cu privire la 1-fenil-2-(pirolidin-1-il)pentan-1-on (αpirolidinovalerofenon, α-PVP) (JO L 178, 2.7. 2016, p. 18).

▼M1

11. Metil 2-[[1-(ciclohexilmetil)-1*H*-indol-3-carbonil]amino]-3,3-dimetilbutanoat (MDMB-CHMICA), menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/369 a Consiliului ([1]).

12. *N*-(1-fenetilpiperidin-4-il)-*N*-fenilacrilamidă (acriloilfentanil), menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/1774 a Consiliului ([2]).

▼M2

13. *N*-fenil-*N*-[1-(2-feniletil)piperidin-4-il]furan-2-carboxamidă (furanilfentanil), astfel cum a fost menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/2170 a Consiliului ([3]).

14. *N*-(1-amino-3,3-dimetil-1-oxobutan-2-il)-1-(ciclohexilmetil)-1*H*-indazol-3-carboxamidă (ADB-CHMINACA), astfel cum a fost menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/747 a Consiliului ([4]).

15. 1-(4-cianobutil)-*N*-(2-fenilpropan-2-il)-1*H*-indazol-3-carboxamidă (CUMYL-4CN-BINACA), astfel cum a fost menţionată în Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/748 a Consiliului ([5]).

16. *N*-fenil-*N*-[1-(2-feniletil)piperidin-4-il]ciclopropanecarboxamidă (ciclopropil-fentanil) şi 2-metoxi-*N*-fenil-*N*-[1-(2-feniletil)piperidin-4-il]acetamidă (metoxiacetilfentanil), astfel cum au fost menţionate în Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1463 a Consiliului ([6]).

▼M3

17. *N*,*N*-dietil-2-[[4-(1-metiletox)fenil]metil]-5-nitro-1*H*-benzimidazol-1-etanamină (isotonitazen). ([7]).

([1]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/369 a Consiliului din 27 februarie 2017 privind impunerea măsurilor de control cu privire la metil 2-[[1-(ciclohexilmetil)-1*H*-indol-3-carbonil]amino]-3,3-dimetilbutanoat (MDMB-CHMICA) (JO L 56, 3.3.2017, p. 210).

([2]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/1774 a Consiliului din 25 septembrie 2017 privind aplicarea unor măsuri de control în cazul *N*-(1-fenetilpiperidin-4-il)-*N*-fenilacrilamidei (acriloilfentanil) (JO L 251, 29.9.2017, p. 21).

([3]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2017/2170 a Consiliului din 15 noiembrie 2017 privind supunerea *N*-fenil-*N*-[1-(2-feniletil)piperidin-4-il]furan-2-carboxamidă (furanilfentanil) unor măsuri de control (JO L 306, 22.11.2017, p. 19).

([4]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/747 a Consiliului din 14 mai 2018 privind aplicarea unor măsuri de control în privinţa noii substanţe psihoactive *N*-(1-amino-3,3-dimetil-1-oxobutan-2-il)-1-(ciclohexilmetil)-1*H*-indazol-3-carboxamidă (ADB-CHMINACA) (JO L 125, 22.5.2018, p. 8).

([5]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/748 a Consiliului din 14 mai 2018 privind aplicarea unor măsuri de control în privinţa noii substanţe psihoactive 1-(4-cianobutil)-*N*-(2-fenilpropan-2-il)-1*H*-indazol-3-carboxamidă (CUMYL-4CN-BINACA) (JO L 125, 22.5.2018, p. 10).

([6]) Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1463 a Consiliului din 28 septembrie 2018 privind aplicarea unor măsuri de control în privinţa noilor substanţe psihoactive *N*-fenil-*N*-[1(2-feniletil)piperidin-4-il]ciclopropancarboxamidă (ciclopropilfentanil) şi 2-metoxi-*N*-fenil-*N*-[1-(2-feniletil)piperidin-4-il]acetamidă (metoxiacetilfentanil) (JO L 245, 1.10.2018, p. 9).

([7]) Directiva delegată (UE) 2020/1687 a Comisiei din 2 septembrie 2020 de modificare a anexei la Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului în ceea ce priveşte includerea noii substanţe psihoactive *N*,*N*-dietil-2-[[4-(1-metiletox)fenil]metil]-5-nitro-1*H*-benzimidazol-1-etanamină (isotonitazen) în definiţia termenului „drog” (JO L 379, 13.11.2020, p. 55).